

give ham en fuld og klar Redegørelse for sin Stilling og for alle sine Forhold i Menigheden.

Da de naaede op paa Toppen af „Præstebakken“, standsede Bispen og gav sig til med fraværende Mine at betragte Udsigten, spurgte om Navnene paa enkelte af de mange Kirker, hvis hvide Taarne lyste som Fyr i den tætte Soldis, sagde et Par Ord om Naturskønhedens Magt over Menneskets Sind, om Bylivets Melankoli, og gav sig til sidst til at tale om Tørken og de slette Høstudsigter.

„Jeg hører fra forskellige Sider,“ — sagde han tankespredt — „at man er begyndt at nære alvorlige Bekymringer. Det vilde i Sandhed være sørgeligt, om der virkelig skulde være Grund til Frygt.“

„Det er der vist egentlig heller ikke ... i det mindste ikke foreløbigt,“ bemærkede Emanuel, hvem Emnet gjorde veltalende. „Ganske vist har Vaarsæden lidt en Del, navnlig den seksradede Byg, og Græsmarkerne paa de høje Jorder er jo ogsaa blevne en Del ødelagte; men endnu klarer Rugen sig de fleste Steder godt, hvor den da ikke er bleven for meget skadet af Foraarsfrosten.“

Ligesom vækket op af sine Tanker vendte Bispen Ansigtet op imod ham.